

вече имаме реално понятие, понеже виждаме туй, което слиза отъ слънцето и разкрива прѣдъ нашитѣ очи цѣлата земя съ всички прѣдмети на нея. Свѣтлината е Духъ, Който слиза отъ слънцето и има прѣко съприкосновение съ нашия животъ. На това слънце можемъ да уподобимъ и Духа. Той нѣма да слѣзе инакъ, защото, ако слѣзе, ще разтопи, подобно на слънцето, всичко това, което виждаме около насъ; то ще стане на прахъ и пепель, или пѣкъ ще се обърне въ газообразно състояние. Затова Богъ казва: „Азъ нѣма да слѣза, а ще проводя прѣзъ пространството Своя Духъ, да принесе на хората Моето благословение“. Ето защо Богъ не иска да слѣзе при насъ, а изпраща Духа Си — свѣтлината. Този Духъ, тази творческа способностъ е именно, която гради въ насъ. Всичко, каквото притежаваме, Нему се дължи. Тази разумна сила, която се проявява отъ Бога, ученитѣ хора я опрѣдѣлятъ въ видъ на закони, на сила, на сродства между елементитѣ и т. н. — даватъ ѝ разни имена. Но то е една сжщностъ разумна, която работи; то е Духъ, Който създава закони.

Духътъ има прѣко общение съ нашата душа. Именно чрѣзъ промѣнитѣ, които ставатъ въ нашия душевенъ миръ, ние добиваме понятие за Неговия произходъ. Безъ душата не щѣхме да имаме никакво схващане за Духа. Душата съ своя начинъ на мислене прѣдставя въ насъ Божествения свѣтъ. И ако има у насъ нѣщо божествено, то е свѣтлата душа, която мисли. Ето защо, когато говоримъ за човѣка, трѣбва да разбираме нея. Отдѣлете отъ човѣка разумната душа, той остава формено животно съ четири крака; по нищо повече не се